

кинска работа в къщите – перачки, чистачки и др., защото са честни, чисти и работят старателно. През следващите години циганките стават постоянни помощнички в домовете на богатите – чистят, перат, мажат. В Стара Загора до началото на 60-те год. на XX век те перат и чистят в домовете на по-заможните стари хора. „Често това е за дрехи, за храна и някой лев.... Нашите викаха турски циганки да точат юфка в къщите, а на Великден да мажат с кал и да варосват къщите и дуварите” (м., 63 г., българин, Стара Загора).

В началото на XX век в Разградско турските циганки започват да измазват оградите, дуварите и стените с жълта пръст (глина). А през 30-те год. на XX век в Провадия и околните села също се изявяват като добри мазачки на дувари и на кирпичени стени. По онова време кирпичът е един от основните материали, от който се изграждат почти всички селски къщи и селскостопански постройки. Други жени от тях усвояват и по-фини занаяти – правене на бачаци (зашиване на специални шевици и мъниста по краищата на забрадките), плетене на дантели, шиене на

юргани. „Мама шиеше на селянките, плетеше на една, на две куки...” споделя за детските си години българска циганка (р. 1930 г. – б.а.) от с. Бистрица, Благоевградско. В Стара Загора „Викахме винаги една и съща жена от турските циганки, доказала се че

работи бързо, да шиеш юргана или дюшека. След като свърши работата сядаше с нас на масата да се нахрани. Плащахме ѝ с пари”. Уседналите циганки се занимават и с предене

ЕВГЕНИЙ И. ИВАНОВА • ВЕЛЧО КРЪСТЕВ